

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8SŽk/8/2017
Identifikačné číslo spisu: 1015201749
Dátum vydania rozhodnutia: 28.03.2019
Meno a priezvisko: Mgr. Peter Melicher
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:1015201749.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Petra Melichera a členiek senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a JUDr. Eriky Šobichovej v právnej veci žalobcu : M. S. O., D. XX. M. XXXX, N. S. Š. - O., G. XXX/XX, právne zastúpený : REKEN & PARTNERS Law Firm s. r. o., so sídlom kancelárie v Bratislave, Tichá 45, IČO : 36 783 188, proti žalovanému : Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Pribinova 2, v konaní o správnej žalobe proti rozhodnutiu riaditeľa Úradu hraničnej a cudzineckej polície Prezídia Policajného zboru z 10. augusta 2015 č. p. KM-OLVS-62/2015/OPK, konajúc o kasačnej sťažnosti žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 08. novembra 2016 č. k. 5 S 251/2015-138, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť žalovaného z a m i e t a .

Žalobcovi p r i z n á v a právo na úplnú náhradu trov kasačného konania voči žalovanému.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj ako „správny súd“) rozsudkom z 08. novembra 2016 č. k. 5 S 251/2015-138 (ďalej aj ako „napadnuté rozhodnutie“ a „rozhodnutie správneho súdu“) zrušil podľa ustanovenia § 191 ods. 1 písm. c/ Správneho súdneho poriadku rozhodnutie riaditeľa Úradu hraničnej a cudzineckej polície Prezídia Policajného zboru z 10. augusta 2015 č. p. KM-OLVS-62/2015/OPK (ďalej aj ako „rozhodnutie žalovaného orgánu verejnej správy“), ktorým riaditeľ Úradu hraničnej a cudzineckej polície Prezídia Policajného zboru (ďalej aj ako „žalovaný orgán verejnej správy“) zamietol odvolanie účastníka správneho konania (žalobcu v konaní pred správnym súdom) a potvrdil personálny rozkaz riaditeľa Riaditeľstva hraničnej a cudzineckej polície Bratislava Úradu hraničnej a cudzineckej polície Prezídia policajného zboru z 27. apríla 2015 č. 158 (ďalej aj ako „rozhodnutie prvoinštančného orgánu verejnej správy“ a „personálny rozkaz“), ktorým riaditeľ Riaditeľstva hraničnej a cudzineckej polície Bratislava Úradu hraničnej a cudzineckej polície Prezídia policajného zboru (ďalej aj ako „prvoinštančný orgán verejnej správy“) uvoľnil podľa ustanovenia § 191 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. dňom 30. apríla 2015 A. M. S. O. (žalobcu v konaní pred správnym súdom) zo služobného pomeru v štátnej službe príslušníka Policajného zboru. Správny súd žalobcovi priznal voči žalovanému právo na plnú náhradu trov konania.

2. Správny súd v napadnutom rozhodnutí uviedol, že ako súd vecne príslušný na konanie vo veci podľa ustanovenia § 10 Správneho súdneho poriadku, preskúmal napadnuté rozhodnutie a dospel k záveru, že žaloba je dôvodná.

3. Správny súd ďalej poukázal na ustanovenia § 6 ods. 1 Správneho súdneho poriadku a uviedol, že v intenciách ustanovenia § 6 ods. 1 Správneho súdneho poriadku správny súd preskúmava aj administratívne konanie, ktorým sa v zmysle ustanovenia § 3 ods. 1 písm. a/ Správneho súdneho poriadku rozumie postup orgánu verejnej správy v rámci výkonu jeho pôsobnosti v oblasti verejnej správy pri vydávaní individuálnych správnych aktov a normatívnych správnych aktov. V zákonom predpísanom postupe je orgán verejnej správy oprávnený a súčasne aj povinný vykonať úkony v priebehu administratívneho konania a ukončiť ho vydaním rozhodnutia, ktoré má zákonom predpísané náležitosti.

4. Následne správny súd uviedol, že žaloba bola podaná správne mu súdu počas platnosti a účinnosti Občianskeho súdneho poriadku (zákon č. 99/1963 Zb. v znení neskorších predpisov), ktorý v piatej časti upravoval problematiku súdneho preskúmania rozhodnutí orgánov verejnej správy. Tento zákon bol v časti týkajúcej sa správneho súdnictva s účinnosťou od 01. júla 2016 nahradený Správnym súdnym poriadkom (zákon č. 162/2015 Z. z.). Oba zákony obdobne upravujú otázky vymedzenia rozsahu rozhodnutí správnych orgánov, ktoré podliehajú súdne mu preskúmaniu na návrh účastníka správneho konania. Správny súd poukázal na ustanovenie § 491 ods. 1 Správneho súdneho poriadku.

5. Ďalej správny súd skonštatoval, že z pripojeného administratívneho spisu žalovaného orgánu verejnej správy zistil, že dňa 27. apríla 2015 bola bezprostredne mu nadriadenému žalobcu doručená žiadosť o uvoľnenie zo služobného pomeru v štátnej službe príslušníka Policajného zboru podľa ustanovenia § 191 zákona, z ktorého obsahu vyplýva, že žalobca žiadal o uvoľnenie zo služobného pomeru dohodou dňom 30. apríla 2015. So žalobcovou žiadosťou o uvoľnenie zo služobného pomeru ku dňu 30. apríla 2015 priamy nadriadený súhlasil. Rozhodnutie bolo vyhlásené dňa 28. apríla 2015. Dňa 27. apríla 2015 bol vydaný personálny rozkaz č. 158, ktorým riaditeľ Riaditeľstva hraničnej a cudzineckej polície Bratislava Úradu hraničnej a cudzineckej polície Prezídia policajného zboru uvoľnil dňom 30. apríla 2015 žalobcu zo stálej štátnej služby z funkcie referent - psovod (4268) oddelenie služobnej kynológie Policajného zboru riaditeľstva Hraničnej a cudzineckej polície Bratislava, úrad Hraničnej a cudzineckej polície Prezídia Policajného zboru, služobného úradu Ministerstva vnútra na základe toho, že žalobca sa s nadriadeným dohodol na uvoľnení zo služobného pomeru dňom 30. apríla 2015. Z poučenia uvedeného v personálnom rozkaze vyplýva, že proti rozhodnutiu možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa oznámenia rozhodnutia. Dňa 13. mája 2015 bolo doručené žalobcove odvolanie proti personálnemu rozkazu, ktorého súčasťou bolo aj Oznámenie o späťvzati žiadosti o uvoľnenie zo služobného pomeru v zmysle ustanovenia § 191 ods. 4 zákona, z ktorého vyplýva, že žalobca berie späť svoju žiadosť o uvoľnenie zo služobného pomeru podanú v zmysle ustanovenia § 191 zákona zo dňa 27. apríla 2015. Zároveň žiadal o oznámenie termínu nástupu do výkonu služby. Dňa 23.05.2015 obdržal žalobca odpoveď vo veci späťvzatia žiadosti o uvoľnenie zo služobného pomeru, z ktorej odpovede vyplýva, že „pre úplnosť však uvádzame, že ako vyplýva z § 191 ods. 4 zákona o štátnej službe späťvzatie žiadosti nie je jednostranný úkon, ale úkon dvojstranný, vyžaduje sa súhlas nadriadeného s takýmto späťvzatím. Rozhodnutie o uvoľnení vám bolo riadne vyhlásené, Váš služobný pomer príslušníka Policajného zboru skončil dňa 30.04.2015“. Dňa 10. augusta 2015 bolo vydané rozhodnutie žalovaného orgánu verejnej správy, ktorým odvolanie žalobcu bolo zamietnuté a rozhodnutie prvoinštančného orgánu verejnej správy bolo potvrdené.

6. Správny súd následne poukázal na ustanovenie § 191 ods. 1, ods. 4, ods. 5, ods. 7 a ods. 8 zákona č. 73/1998 Zb. a zdôraznil, že predmetom súdneho prieskumu je rozhodnutie riaditeľa úradu hraničnej a cudzineckej polície Prezídia Policajného zboru A. M. E. N. Č. p.: KM-OLVS-62/2015 zo dňa 10.08.2015, ktorým zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil personálny rozkaz č. 158 zo dňa 27.04.2015 o uvoľnení žalobcu zo služobného pomeru. V odôvodnení okrem iných dôvodov uviedol, že odvolateľ považuje vlastnú žiadosť o uvoľnenie za neplatný právny úkon podľa ust. § 250 ods. 1 písm. a/ a c/

zákona, pretože pri jeho podávaní konal pod enormným tlakom okolností, pod psychickým nátlakom, ktorý bol neustále dlhodobo vyvíjaný diskriminačným konaním voči jeho osobe zo strany nadriadených a tento úkon zo strany žalobcu nebol urobený slobodne. Odvolateľ v prílohe č. 1 odvolania oznámil, že svoju žiadosť o uvoľnenie berie späť a zároveň žiada o oznámenie termínu nástupu do výkonu služby. Z veci - Späťvzatie žiadosti o uvoľnenie zo služobného pomeru - odpoveď zo dňa 15.05.2015 vyplýva, že „... V prvom rade je potrebné uviesť, že o uvoľnenie zo služobného pomeru ste požiadalí Vy. Policajt musí byť uvoľnený zo služobného pomeru, ak o to požiada. Rozhodnutie o skončení služobného pomeru uvoľnením oznámi nadriadený policajtovi najneskôr do jedného mesiaca odo dňa doručenia jeho žiadosti o uvoľnenie zo služobného pomeru. Vo Vašom prípade všetky zákonné podmienky boli splnené. Späťvzatie žiadosti o uvoľnenie zo služobného pomeru je možné len pri splnení dvoch podmienok. Po prvé: o žiadosti ešte nie je rozhodnuté a po druhé: nadriadený musí so späťvzatím žiadosti súhlasiť, čo potvrdí svojim podpisom na tejto žiadosti. Vo Vašom prípade ani jedna z podmienok nie je splnená. Vo Vašom prípade bolo už vydané rozhodnutie. Dňa 27.04.2015 bol vydaný personálny rozkaz riaditeľa riaditeľstva č. 158/2015, čo znamená, že nadriadený rozhodol, a teda nemožno hovoriť o žiadosti, s ktorou zákon spája späťvzatie. Pre úplnosť však uvádzame, že ako vyplýva z § 191 ods. 4 zákona o štátnej službe späťvzatie žiadosti nie je jednostranný úkon, ale úkon dvojstranný. Vyžaduje si súhlas nadriadeného s takýmto späťvzatím. Rozhodnutie o uvoľnení Vám bolo riadne vyhlásené a Váš služobný pomer príslušníka Policajného zboru skončil dňa 30.04.2015.“ Dňa 05.06.2015 predložil priamy nadriadený žalobcu jeho odvolanie Úradu hraničnej a cudzineckej polície, Ružinovská 1/B, Bratislava so svojim stanoviskom, z ktorého vyplýva, že dňa 27.04.2015 bol vydaný napadnutý rozkaz čo znamená, že nadriadený, t.j. riaditeľ riaditeľstva rozhodol, a teda nie je možné hovoriť o žiadosti, s ktorou zákon spája späťvzatie. Prvostupňový orgán verejnej správy postúpil spis žalovanému. Poukázal pritom na dikciu ustanovenia § 191 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z. z..

7. Z uvedeného vyplýva, že oba správne orgány majú za to, že k späťvzatíu žiadosti o uvoľnenie zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru podľa § 191 ods. 1 zákona nemôže dôjsť potom čo bol personálny rozkaz č. 158 zo dňa 27.04.2015 vyhlásený.

8. Zásadnou právnou otázkou v danej veci je výklad ustanovenia § 191 ods. 4 zákona a najmä, či pojmom „rozhodnuté“ sa rozumie vydanie rozhodnutia alebo nadobudnutie právoplatnosti rozhodnutia. Treba poznamenať, že zákonodarca v ustanovení § 191 ods. 4 zákona nešpecifikuje, či pojmom „rozhodnuté“ sa má rozumieť vydanie rozhodnutia alebo nadobudnutie právoplatnosti rozhodnutia.

9. Podľa čl. 152 ods. 4 Ústavy SR výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou. Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

10. Ak je zákonom ustanovený spôsob obsahuje pojmy pripúšťajúce rôzny výklad, v danom prípade ustanovenie § 191 ods. 4 zákona, je nevyhnutné nedostatky odstrániť výkladom, ktorý je v súlade s ústavou a judikatúrou ústavného súdu. Správny súd vychádzal z právneho názoru Ústavného súdu SR v náleze III. ÚS 341/2007-38 zo dňa 01.07.2008 podľa ktorého „nevyhnutnou súčasťou rozhodovacej činnosti súdov zahŕňajúcej aplikáciu abstraktných právnych noriem na konkrétne okolnosti individuálnych prípadov je zisťovanie obsahu a zmyslu právnej normy uplatňovaním jednotlivých metód právneho výkladu. Ide vždy o metodologický postup, v rámci ktorého nemá žiadna z výkladových metód absolútnu prednosť, pričom jednotlivé uplatnené metódy by sa mali navzájom dopĺňať a viesť k zrozumiteľnému a racionálne zdôvodnenému vysvetleniu textu právneho predpisu.

11. Pri výklade a aplikácii ustanovení právnych predpisov je nepochybne potrebné vychádzať prvotne z ich doslovného znenia. Súd však nie je doslovným znením zákonného ustanovenia viazaný absolútne. Môže, ba dokonca sa musí od neho (od doslovného znenia právneho textu) odchyliť v prípade, keď to zo závažných dôvodov vyžaduje účel zákona, systematická súvislosť alebo požiadavka ústavné súladného výkladu zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov (čl. 152 ods. 4 ústavy). Samozrejme, že sa v takýchto prípadoch musí zároveň vyvarovať svojvôle (arbitrárnosti) a

svoju interpretáciu právnej normy musí založiť na racionálnej argumentácii.

12. V prípadoch nejasnosti alebo nezrozumiteľnosti znenia ustanovenia právneho predpisu (umožňujúceho napr. viac verzií interpretácie) alebo v prípade rozporu tohto znenia so zmyslom a účelom príslušného ustanovenia, o ktorého jednoznačnosti niet pochybnosti, možno uprednostniť výklad *e ratione legis* pred doslovným gramatickým (jazykovým) výkladom.

13. Viazanosť štátnych orgánov zákonom v zmysle čl. 2 ods. 2 ústavy totiž neznamená výlučnú a bezpodmienečnú nevyhnutnosť doslovného gramatického výkladu aplikovaných zákonných ustanovení. Ustanovenie čl. 2 ods. 2 ústavy nepredstavuje iba viazanosť štátnych orgánov textom, ale aj zmyslom a účelom zákona.

14. Správny súd bol toho názoru, že pokiaľ o žiadosti žiadateľa (žalobcu) nebolo právoplatne rozhodnuté, žiadateľ ňou môže disponovať a zobrať ju späť i v štádiu odvolacieho konania. Konštitutívne účinky rozhodnutia nastávajú až jeho právoplatnosťou, ktorý moment fixuje právne vzťahy vyplývajúce zo služobného pomeru a neumožňuje vykonávať žiadne zmeny.

15. Správny súd sa tak pri otázke spät'vzatia žiadosti o uvoľnenie zo služobného pomeru skôr, ako bolo o nej rozhodnuté, s názorom žalovaného nestotožnil a priklonil sa k už vyslovenému právnemu riešeniu, podľa ktorého až právoplatnosťou rozhodnutia nastávajú konštitutívne účinky rozhodnutia. Zodpovedá to zásadám racionality a ide o všeobecný princíp, že predmetom konania možno disponovať, dokiaľ konanie nie je právoplatne skončené. Žalovaný sa preto musí spät'vzatím žiadosti zaoberať aj v prípadoch, keď bola podaná v odvolaní

16. Z uvedených dôvodov správny súd žalobu žalobcu posúdil ako dôvodnú a preto rozhodnutie žalovaného Č.p.: KM-OLVS-62/2015 zo dňa 10.08.2015 zrušil podľa § 191 ods. 1 písm. c/ SSP a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. V ďalšom konaní bude úlohou žalovaného preskúmateľne, čo do správnej úvahy nemožnosti akceptácie spät'vzatia, zdôvodniť. Na ďalšie dôvody uvádzané v žalobe žalobcom súd neprihliadal, pretože primárnou otázkou v predmetnej veci bolo pochybenie žalovaného týkajúce sa nevysporiadania sa so žalobcovým spät'vzatím žiadosti o uvoľnenie zo služobného pomeru zo dňa 12.05.2015. Podľa ustanovenia § 191 ods. 6 veta prvá Správneho súdneho poriadku, právnym názorom, ktorý vyslovil správny súd v zrušujúcom rozsudku, je orgán verejnej správy v ďalšom konaní viazaný.

17. O náhrade trov konania rozhodol súd podľa ustanovenia § 167 ods. 1 Správneho súdneho poriadku tak, že priznal žalobcovi, voči žalovanému právo na úplnú náhradu dôvodne vynaložených trov konania vzhľadom ku skutočnosti, že žalobca mal vo veci plný úspech. Podľa ustanovenia § 175 ods. 2 Správneho súdneho poriadku o výške náhrady trov konania rozhodne správny súd po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

II.

Kasačná sťažnosť žalovaného

18. Žalovaný orgán verejnej správy podal proti rozhodnutiu správneho súdu kasačnú sťažnosť (ďalej aj ako „podaná kasačná sťažnosť“ alebo „kasačná sťažnosť žalovaného orgánu verejnej správy“), v ktorej sa domáhal aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj ako „kasačný súd“) napadnuté rozhodnutie zmenil tak, že správnu žalobu zamietne. Žalovaný orgán verejnej správy napadol rozhodnutie správneho súdu podanou kasačnou sťažnosťou v celom rozsahu z dôvodu podľa ustanovenia § 440 ods. 1 písm. g/ Správneho súdneho poriadku - súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci.

19. Žalovaný orgán verejnej správy v podanej kasačnej sťažnosti uviedol, že správny súd bol toho názoru, že pokiaľ o žiadosti žiadateľa (žalobcu) nebolo právoplatne rozhodnuté, žiadateľ ňou môže

disponovať a zobrať ju späť i v štádiu odvolacieho konania. Konštitutívne účinky rozhodnutia nastávajú až jeho právoplatnosťou, ktorý moment fixuje právne vzťahy vyplývajúce zo služobného pomeru a neumožňuje vykonávať žiadne zmeny.

20. Podľa žalovaného orgánu verejnej správy sa tak správny súd pri otázke späťvzatia žiadosti o uvoľnenie zo služobného pomeru skôr, ako bolo o nej rozhodnuté, s názorom žalovaného orgánu verejnej správy nestotožnil a priklonil sa k už vyslovenému právnemu riešeniu, podľa ktorého až právoplatnosťou rozhodnutia nastávajú konštitutívne účinky rozhodnutia. Zodpovedá to zásadám racionality a ide o všeobecný princíp, že predmetom konania možno disponovať, dokiaľ konanie nie je právoplatne skončené. Žalovaný orgán verejnej správy sa preto musí späťvzatím žiadosti zaoberať aj v prípadoch, keď bola podaná v odvolaní.

21. Žalovaný orgán verejnej správy zastáva právny názor, že napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (ustanovenie § 440 ods. 1 písm. g/ Správneho súdneho poriadku). Žalovaný orgán verejnej správy považoval za potrebné predovšetkým uviesť, že žalobca pred vydaním personálneho rozkazu nepožiadaval príslušného nadriadeného o späťvzatie žiadosti o uvoľnenie zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru, ako mu to umožňuje ustanovenie § 191 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z. z.. Konanie o uvoľnení sa bez ďalšieho opatrenia skončí za splnenia dvoch podmienok. Prvou podmienkou je, že policajt písomne oznámi, že žiadosť o uvoľnenie zo služobného pomeru berie späť, skôr ako je o nej rozhodnuté a druhou podmienkou je, že nadriadený musí so späťvzatím žiadosti súhlasiť, čo potvrdí svojim podpisom na takejto žiadosti. V prípade žalobcu ani jedna z podmienok nebola splnená.

22. Žalovaný orgán verejnej správy ďalej uviedol, že žalobca bol na základe žalobou napadnutého rozhodnutia uvoľnený podľa ustanovenia § 191 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. dňom 30.04.2015 zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru. Ako dôvod uvoľnenia zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru sa v personálnom rozkaze uvádza, že žalobca sa s nadriadeným dohodol na uvoľnení zo služobného pomeru dňom 30.04.2015.

23. Personálny rozkaz vzal žalobca na vedomie dňa 28.04.2015. Proti nemu podal žalobca v zákonnej 15-dňovej lehote dňa 13.05.2015 osobne u riaditeľa RHCP Bratislava odvolanie. Prvoinštančný orgán verejnej správy odvolaniu v rámci autoremedúry podľa ustanovenia § 242 ods. 7 zákona č. 73/1998 Z. z. nevyhovel, nakoľko pre takýto postup nezistil dôvody. Preto odvolanie spolu so svojim stanoviskom k nemu, rozhodnutím žalovaného orgánu verejnej správy a ďalším súvisiacim spisovým materiálom postúpil na rozhodnutie odvolaciemu orgánu. V rámci odvolacieho konania bolo posúdené rozhodnutie žalovaného orgánu verejnej správy v celom rozsahu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, bol preskúmaný súvisiaci spisový materiál a po zhodnotení dôkazov a okolností prípadu jednotlivo, ako aj v ich vzájomných súvislostiach (bez ohľadu na to, či svedčia v prospech, alebo v neprospech odvolateľa). Následne bolo odvolacím orgánom vydané rozhodnutie žalovaného orgánu verejnej správy. Voči napadnutému rozhodnutiu podal v zákonom stanovenej lehote žalobca správnu žalobu.

24. Ďalej žalovaný orgán verejnej správy poukázal na ustanovenie § 191 ods. 1, ods. 7, ods. 4, ods. 5 a ods. 8 zákona č. 73/1998 Z. z. a uviedol, že žalobca podal osobne u riaditeľa RHCP Bratislava na predpísanom tlačíve žiadosť o uvoľnenie zo služobného pomeru v štátnej službe príslušníka Policajného zboru podľa ustanovenia § 191 zákona č. 73/1998 Z. z., pričom požiadal o uvoľnenie zo služobného pomeru dohodou dňom 30.04.2015. So žiadosťou žalobcu riaditeľ RHCP Bratislava súhlasil. Na základe uvedených skutočností bol dňa 27.04.2015 vydaný personálny rozkaz, s ktorým bol žalobca oboznámený dňa 28.04.2015, čo potvrdil vlastnoručným podpisom na ňom. Žalobca následne využil svoje právo a v zákonnej lehote dňa 13.05.2015 osobne u riaditeľa RHCP Bratislava podal odvolanie. Žalobca v texte odvolania na strane 20 uviedol „ Z toho dôvodu taktiež využívam svoje právo podľa § 191 ods. 4 zákona 73/1998 Z. z.“ pričom súčasťou odvolania bola aj príloha č. 1 s názvom veci „ Oznámenie o späťvzati žiadosti o uvoľnenie zo služobného pomeru v zmysle § 191 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z. z.“, v ktorej oznámil, že berie svoju žiadosť o uvoľnenie zo služobného pomeru podanú dňa 27.04.2015 v zmysle § 191 zákona č. 73/1998 Z. z. späť a súčasne žiada o oznámenie termínu nástupu

do výkonu služby.

25. Podľa žalovaného orgánu verejnej správy je potrebné predovšetkým uviesť, že žalobca pred vydaním personálneho rozkazu nepožiadaval príslušného nadriadeného o späťvzatie žiadosti o uvoľnenie zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru, ako mu to umožňuje ustanovenie § 191 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z. z.. Konanie o uvoľnení sa bez ďalšieho opatrenia skončí za splnenia dvoch podmienok. Prvou podmienkou je, že policajt písomne oznámi, že žiadosť o uvoľnenie zo služobného pomeru berie späť, skôr ako je o nej rozhodnuté a druhou podmienkou je, že nadriadený musí so späťvzatím žiadosti súhlasiť, čo potvrdí svojim podpisom na takejto žiadosti. V prípade žalobcu ani jedna z podmienok nebola splnená.

26. Žalobca doručil svoju žiadosť o späťvzatie žiadosti o uvoľnenie zo služobného pomeru až dňa 13.05.2015, ako súčasť podaného odvolania, pričom napadnuté rozhodnutie bolo vydané už dňa 27.04.2015 a oznámené mu bolo dňa 28.04.2015. Tu je na mieste tiež uviesť, že ako vyplýva z ustanovenia § 191 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z. z. späťvzatie žiadosti nie je jednostranný úkon, ale úkon dvojstranný, ktorý vyžaduje aj súhlas nadriadeného s takýmto späťvzatím. Rozhodnutie bolo žalobcovi riadne vyhlásené a jeho služobný pomer príslušníka Policajného zboru riadne skončil dňa 30.04.2015, ako to žalobca vo svojej žiadosti o uvoľnenie žiadal.

27. Žalovaný orgán verejnej správy podotýka, že ukončenie služobného pomeru uvoľnením zo žalobcovej strany bol dlhodobý plánovaný proces, na ktorý sa vopred pripravoval. Žalobca sa už v mesiaci január 2015 vedúceho OSK Policajného zboru niekoľkokrát osobne pýtal, či nemá k dispozícii tlačivo T MV SR 18-039 „Žiadosť o uvoľnenie zo služobného pomeru v štátnej službe príslušníka Policajného zboru (podľa § 191 zákona č. 73/1998 Z. z.)“. Následne dňa 12.03.2015 žalobca iniciatívne podal u vedúceho OSK PZ „Žiadosť o vydanie posudku o služobnej činnosti v zmysle ustanovenia § 199 ods. 1 zákona 73/1998 Z. z.“, ktorú adresoval riaditeľovi RHCP Bratislava.

28. Žalovaný orgán verejnej správy poukázal na fakt, že k údajnému psychickému nátlaku, ktorý mal byť neustále dlhodobý vyvíjaný údajným diskriminačným konaním voči žalobcovej osobe zo strany nadriadených, žalobca žiadnym spôsobom nekonkretizoval a taktiež nevyužil ustanovenie § 48 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z., podľa ktorého má policajt právo podávať sťažnosti vo veciach výkonu štátnej služby služobnému úradu vrátane sťažnosti v súvislosti s porušením zásady rovnakého zaobchádzania podľa ustanovenia § 2a zákona č. 73/1998 Z. z..

29. Žalovaný orgán verejnej správy tiež uviedol, že žalobca nebol žiadnym spôsobom zo strany nadriadených nútený podať žiadosť o uvoľnenie zo služobného pomeru, nebol naňho vyvíjaný žiaden psychický nátlak. Dňa 27.04.2015 sa k nadriadenému z vlastnej iniciatívy dostavil žalobca a podal u neho na predpísanom tlačive žiadosť o uvoľnenie zo služobného pomeru v štátnej službe príslušníka Policajného zboru podľa ustanovenia § 191 zákona č. 73/1998 Z. z., pričom sám požiadal o uvoľnenie zo služobného pomeru dohodou dňom 30.04.2015. Nadriadený sa pri podaní žiadosti žalobcu o uvoľnenie zo služobného pomeru žalobcovi snažil vyjsť v ústrety, čoho dôkazom je aj skutočnosť, že sa so žalobcom dohodol o jeho uvoľnení ku dňu 30.04.2015. Súčasne žalobca dňa 27.04.2015 podal osobne u nadriadeného ďalšiu „Žiadosť o vydanie posudku o služobnej činnosti v zmysle § 199 ods. 1 zákona 73/1998 Z. z.“. Následne bol dňa 28.04.2015 spracovaný „Posudok o služobnej činnosti pri skončení služobného pomeru v štátnej službe príslušníka Policajného zboru (ďalej len „policajt“) podľa § 199 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z.“.

30. Dňa 28.04.2015 bol žalobca oboznámený s posudkom ako aj poučením, že je možné proti posudku podať písomne odvolanie u neho do 15 dní odo dňa oboznámenia. Žalobca v zákonom stanovenej lehote proti posudku riadny opravný prostriedok (odvolanie) nepodal. Žalovaný orgán verejnej správy uvádza, že za dlhodobé dosahovanie veľmi dobrých výsledkov vo výkone štátnej služby pri prvom skončení služobného pomeru po splnení nároku na výsluhový dôchodok bola žalobcovi jeho personálnym rozkazom č. 159/2015 udelená podľa § 102a ods. 2 písm. b/ zákona odmena vo výške 700,- eur. Aj táto skutočnosť svedčí o tom, že zo strany nadriadených nebolo konané diskriminačným spôsobom ako

žalobca uvádza.

31. Vychádzajúc z vyššie uvedených skutočností má žalovaný orgán verejnej správy za to, že spisový materiál neobsahuje také dôkazy a skutočnosti, ktoré by dostatočným a hodnoverným spôsobom preukazovali žalobcom uvádzané tvrdenia o tom, že žiadosť o uvoľnenie zo služobného pomeru zo dňa 27.04.2015 podal pod enormným tlakom okolností, pod psychickým nátlakom, ktorý bol neustále dlhodobo vyvíjaný diskriminačným konaním voči jeho osobe zo strany nadriadených a preto napadnuté rozhodnutie nie je možné považovať za neplatný právny úkon v zmysle § 250 ods. 1 písm. c/ zákona č. 73/1998 Z. z..

32. Záverom žalovaný orgán verejnej správy považoval za potrebné zdôrazniť, že ustanovenie § 191 zákona č. 73/1998 Z. z. neukladá nadriadenému oprávnenému rozhodnúť o uvoľnení policajta zo služobného pomeru povinnosť skúmať dôvody, pre ktoré policajt žiada o uvoľnenie. Uvedené ustanovenie zákona tomuto nadriadenému iba ukladá povinnosť uvoľniť policajta zo služobného pomeru, ak tento o to požiada. Rovnako je potrebné poznamenať, že v danom prípade jediným dôvodom uvoľnenia žalobcu zo služobného pomeru bola jeho vlastná žiadosť o uvoľnenie (ktorú podal sám, z vlastnej vôle bez prípadného donútenia a spôsobom ustanoveným v § 191 zákona č. 73/1998 Z. z.). Služobný pomer žalobcu skončil v súlade so zákonom, a to dohodou dňom 30.04.2015.

III.

Vyjadrenie žalobcu ku kasačnej sťažnosti

33. Žalobca sa k podanej kasačnej sťažnosti vyjadril prostredníctvom svojho právneho zástupcu listom z 20. januára 2017 a žiadal, aby kasačný súd zamietol kasačnú sťažnosť žalovaného orgánu verejnej správy.

34. Žalobca naďalej trvá na všetkých námietkach uplatnených v žalobe o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu riaditeľa Úradu hraničnej a cudzineckej polície Prezídia Policajného zboru zo dňa 10.08.2015 sp. zn. KMOLVS-62/2015/OPK o odvolaní proti personálnemu rozkazu riaditeľa Riaditeľstva hraničnej a cudzineckej polície Policajného zboru Bratislava úradu hraničnej a cudzineckej polície Prezídia Policajného zboru zo dňa 27.04.2015 č. 158.

35. Žalobca ďalej uviedol, že späťvzatie žiadosti o uvoľnenie zo služobného pomeru podľa ustanovenia § 191 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z. z. písomne oznámil aj v samotnom odvolaní proti rozhodnutiu prvoinštančného orgánu verejnej správy ako aj samostatným listom, ktoré tvorilo prílohu odvolania proti rozhodnutiu prvoinštančného orgánu verejnej správy, teda v čase, keď ešte nebolo konanie o jeho žiadosti právoplatne ukončené. Zákon č. 73/1998 v ustanovení § 194 ods. 4 taxatívne nevymedzuje formu ani obsah písomného oznámenia o späťvzátí žiadosti o uvoľnenie zo služobného pomeru. Z uvedeného jednoznačne a bezo sporu vyplýva, že žalobca si svoju zákonom stanovenú povinnosť písomne oznámiť späťvzatie žiadosti o uvoľnenie z funkcie splnil. Túto skutočnosť potvrdil aj žalovaný orgán verejnej správy na strane 5 svojho vyjadrenia k žalobe zo dňa 31.03.2016 číslo: KM-OPSI-5-35/2016 (číslo listu 119 súdneho spisu), kde vyslovene uviedol, že „Žalobca doručil svoju žiadosť o späťvzatie žiadosti o uvoľnenie zo služobného pomeru až dňa 13.05.2015“.

36. Žalobca naďalej trvá na tom, že riaditeľ Riaditeľstva hraničnej a cudzineckej polície Policajného zboru Bratislava Úradu hraničnej a cudzineckej polície Prezídia Policajného zboru bol povinný podľa ustanovenia § 191 ods. 4, ods. 5 a ods. 6 zákona č. 73/1998 Z. z. vyjadriť písomne svoj súhlas alebo nesúhlas so späťvzatím žiadosti o uvoľnenie zo služobného pomeru. Tento zákonom vyžadovaný prejav vôle (súhlas/nesúhlas) nevyjadril aj napriek skutočnosti, že tento prejav vôle svojou povahou a charakterom je nutné považovať za konanie podľa ustanovenia § 231 zákona č. 73/1998 Z. z. a za rozhodnutie podľa ustanovenia § 241 zákona č. 73/1998 Z. z. vo veciach služobného pomeru, a preto musí byť vydaný v súlade so zákonom. Ak riaditeľ Riaditeľstva hraničnej a cudzineckej polície Policajného zboru Bratislava Úradu hraničnej a cudzineckej polície Prezídia Policajného zboru nesúhlasil

so späťvzatím žiadosti o uvoľnenie zo služobného pomeru, mal to žalobcovi bezodkladne oznámiť a neobstojí argument žalovaného orgánu verejnej správy, keď vo svojej odpovedi iba formalisticky uviedol, že už bolo vo veci rozhodnuté a žalobcovu žiadosť o späťvzatie do služobného pomeru s poukazom na ustanovenie § 191 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z. z. postúpil žalovanému orgánu verejnej správy.

37. Žalobca ďalej poukázal na ustanovenie § 191 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z. z. a uviedol, že zákonodarca v ustanovení § 191 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z. z. nešpecifikuje, či pojmom „rozhodnuté“ sa má rozumieť vydanie rozhodnutia alebo nadobudnutie právoplatnosti rozhodnutia, preto žalobca má za to, že pokiaľ o jeho žiadosti nebolo právoplatne rozhodnuté, žalobca ňou mohol disponovať a zobrať ju späť i v štádiu odvolacieho konania. Konštitutívne účinky rozhodnutia nastávajú až jeho právoplatnosťou, ktorý moment fixuje právne vzťahy vyplývajúce zo služobného pomeru a neumožňuje vykonávať žiadne zmeny. Žalobca zastáva preto názor, že až právoplatnosťou rozhodnutia nastávajú konštitutívne účinky rozhodnutia. Zodpovedá to zásadám racionality a ide o všeobecný princíp, že predmetom konania možno disponovať, dokiaľ konanie nie je právoplatné skončené. Riaditeľ Riaditeľstva hraničnej a cudzineckej polície Policajného zboru Bratislava Úradu hraničnej a cudzineckej polície Prezídia Policajného zboru sa preto musel so späťvzatím žiadosti zaoberať aj v prípade, keď bola podaná v odvolaní.

38. Následne žalobca poukázal na ustanovenie § 243 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z. z. a uviedol, že tvrdenia žalovaného orgánu verejnej správy, že v rámci odvolacieho konania bolo posúdené napadnuté rozhodnutie v celom rozsahu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, bol preskúmaný súvisiaci spisový materiál a po zhodnotení dôkazov a okolností prípadu jednotlivo, ako aj v ich vzájomných súvislostiach (bez ohľadu na to, či svedčia v prospech alebo v neprospech odvolateľa) sú zavádzajúce, pretože žalovaný orgán verejnej správy namiesto toho, aby dôkazy hodnotil jednotlivo a v ich vzájomných súvislostiach a viedol prečo a aké dôkazy bral do úvahy, ktoré dôkazy do úvahy nebral a podobne, iba bezmyšlienkovite, navyše nezrozumiteľne sa snažil navodiť dojem odôvodnenia svojho rozhodnutia. Argumenty a námietky žalobcu, uplatnené v odvolaní proti rozhodnutiu prvoinštančného orgánu verejnej správy, ktoré boli pre rozhodnutie významné, nie sú v rozhodnutí žalovaného orgánu verejnej správy odôvodnené a nie je na nich daná žiadna odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Osoby dotknuté rozhodnutím správneho orgánu majú právo na také odôvodnenie rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom konania.

39. Ani ďalšie tvrdenie žalovaného orgánu verejnej správy, že ukončenie služobného pomeru uvoľnením bol zo žalobcovej strany dlhodobo plánovaný proces, na ktorý sa vopred pripravoval, pretože už v mesiaci január 2015 sa niekoľkokrát vedúceho OSK Policajného zboru pýtal, či nemá k dispozícii tlačivo T MV SR 18-039 „Žiadosť o uvoľnenie zo služobného pomeru v štátnej službe príslušníka Policajného zboru (podľa § 191 zákona č. 73/1998 Z. z.)“ sa nezakladá na pravde. Žalobca nemal žiadny dôvod od nikoho žiadať toto tlačivo, pretože na intranetovej stránke personálneho odboru sekcie personálnych a sociálnych činností a osobného úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky je voľne dostupné pre každého policajta, čo je nepochybné a nesporné.

40. Pokiaľ ide o posudok o služobnej činnosti, o jeho vydanie v súlade s ustanovením § 199 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. žalobca požiadal z dôvodu účasti na rôznych výberových konaniach na obsadenie voľných pracovných pozícií (ktoré žalobca vo svojej žalobe aj uviedol), aby mohol preukázať svoju odbornú zdatnosť a skúsenosti. V tejto súvislosti však žalobca pripomína, že nadriadený napriek tomu, že mu z ustanovenia § 199 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. vyplýva povinnosť posudok o služobnej činnosti vydať, tak neurobil.

41. Žalobca zastáva názor, že v žalobe dostatočne podrobne vysvetlil, v čom spočívalo diskriminačné konanie voči jeho osobe. Pokiaľ žalovaný orgán verejnej správy tvrdí, že diskriminačné konanie nebolo dostatočne preukázané, v tejto súvislosti je potrebné uviesť, že povinnosťou odvolacieho orgánu bolo konanie v súlade s ustanovením § 243 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z. z. doplniť tak, aby jeho rozhodnutie vychádzalo zo spoľahlivo zisteného skutočného stavu veci. Žalovaný orgán verejnej správy konanie

nijako nedoplnil a rovnako námietky žalobcu týkajúce sa diskriminácie označil za nepodstatné, pričom však ani len okrajovo nevysvetlil, prečo tak urobil.

42. Žalobca má za to, že skutočnosti uvedené v žalobe jednoznačne preukazujú dlhodobé, ciele a pretrvávajúce diskriminačné konanie voči jeho osobe s jednoznačným cieľom poškodiť jeho osobu a dobré meno v profesionálnych a odborných kruhoch. Toto ciele nezákonné konanie voči jeho osobe malo za následok vážne zhoršenie jeho zdravotného stavu a nutnosť vyhľadania odbornej psychologickéj pomoci.

43. Rovnako jednoznačné diskriminačné útoky voči osobe žalobcu mali za následok zhoršenie jeho finančnej situácie, čo malo vážny vplyv na zabezpečovanie každodenných životných potrieb tak jeho ako aj jeho maloletej nezaopatrenej dcéry žijúcej s ním v spoločnej domácnosti. Samotné nezákonné preradenie z riadiacej funkcie, ktorú žalobca vykonával desať rokov na funkciu radového policajta bolo vážnym a diskriminačným zásahom do jeho zákonom chránených práv.

44. Prevedenie policajta v postavení nadriadeného na nižšiu funkciu v policajnej hierarchii je nepochybne vážnym zásahom do jeho štátnej služby, najmä ak ide o skúseného pracovníka v dôležitej funkcii s dlhoročnou praxou v Policajnom zbore. V skutočnosti došlo k prevedeniu žalobcu na inú menej zodpovednú funkciu a to bez toho, že by služobný úrad žalobcovi čokoľvek vytkol. Žalobca s hodnosťou podplukovník sa tak dostal do platovej triedy, pre ktorú je podľa prílohy č. 1 k zákona stanovený ako kvalifikačný predpoklad úplne stredoškolské vzdelanie. I keď nikto nemá v Policajnom zbore garantovanú riadiacu funkciu, pokiaľ však nie sú príslušníkovi Policajného zboru vytknuté konkrétne pochybenia, nemalo by dochádzať k jeho degradovaniu. Žalovaný orgán verejnej správy sa jednoznačne mal vysporiadať s tým, z akého skutočného dôvodu bol žalobca odvolaný z dovtedajšej funkcie a prečo žalobcu nebolo možné previesť na funkciu, ktorá by zodpovedala vzdelaniu a praxi žalobcu.

45. Postupu a rozhodnutiu správneho súdu možno vytknúť, že napriek skutočnosti, že žalobca vo svojej žalobe napadol okrem rozhodnutia riaditeľa Riaditeľstva hraničnej a cudzineckej polície Policajného zboru Bratislava Úradu hraničnej a cudzineckej polície Prezídia Policajného zboru zo dňa 27.04.2015 č. 158 aj rozhodnutie riaditeľa úradu hraničnej a cudzineckej polície Prezídia Policajného zboru zo dňa 10.08.2015, sp. zn. KM-OLVS-62/2015/OPK, t. j. rozhodnutie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu druhostupňového orgánu), správny súd o tejto časti žaloby žalobcu nerozhodol a ani svoje rozhodnutie v tejto časti neodôvodnil a to napriek skutočnosti, že žalobca v žalobe (priamo v petite) navrhol, aby okrem napadnutého rozhodnutia žalovaného orgánu verejnej správy zrušil aj rozhodnutie prvoinštančného orgánu verejnej správy, nakoľko aj toto rozhodnutie trpí takými vadami, ktoré už nie je možné napraviť inak, len jeho zrušením. Preto žiadame kasačný súd, aby zrušil aj rozhodnutie prvoinštančného orgánu verejnej správy, pretože nerozhodnutie súdu o celom návrhu žalobcu (petite) bez riadneho odôvodnenia, prečo tak neurobil, resp. prečo nepovažoval za potrebné zrušiť aj rozhodnutie prvoinštančného orgánu verejnej správy, robia napadnuté rozhodnutie nepreskúmateľným.

IV.

46. Podľa ustanovenia § 2 ods. 1 a ods. 2 Správneho súdneho poriadku v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom. Každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

47. Podľa ustanovenia § 6 ods. 1 Správneho súdneho poriadku správne súdy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánu verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej

správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

48. Podľa ustanovenia § 177 ods. 1 Správneho súdneho poriadku správnu žalobou sa žalobca môže domáhať ochrany svojich subjektívnych práv proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy alebo opatreniu orgánu verejnej správy.

49. Podľa ustanovenia § 178 ods. 1 Správneho súdneho poriadku žalobcom je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá o sebe tvrdí, že ako účastník administratívneho konania bola rozhodnutím orgánu verejnej správy alebo opatrením orgánu verejnej správy ukrátená na svojich právach alebo právom chránených záujmoch.

50. Podľa ustanovenia § 438 ods. 1 Správneho súdneho poriadku kasačnou sťažnosťou možno napadnúť právoplatné rozhodnutie krajského súdu.

51. Podľa ustanovenia § 454 Správneho súdneho poriadku na rozhodnutie kasačného súdu je rozhodujúci stav v čase právoplatnosti napadnutého rozhodnutia krajského súdu.

52. Podľa ustanovenia § 461 Správneho súdneho poriadku kasačný súd zamietne kasačnú sťažnosť, ak po preskúmaní zistí, že nie je dôvodná.

53. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd kasačný podľa ustanovenia § 21 písm. a/ Správneho súdneho poriadku v spojení s ustanovením § 438 ods. 2 Správneho súdneho poriadku, po tom, čo zistil, že kasačná sťažnosť bola podaná riadne a včas (ustanovenie § 443 Správneho súdneho poriadku a ustanovenie § 444 Správneho súdneho poriadku), oprávnenou osobou na podanie kasačnej sťažnosti (ustanovenie § 442 Správneho súdneho poriadku), smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému je kasačná sťažnosť prípustná (ustanovenie § 439 Správneho súdneho poriadku), kasačná sťažnosť má predpísané náležitosti (ustanovenie § 445 ods. 1 Správneho súdneho poriadku a ustanovenie § 57 Správneho súdneho poriadku) preskúmal napadnuté rozhodnutie správneho súdu z dôvodov a v rozsahu uvedenom v podanej kasačnej sťažnosti podľa ustanovenia § 440 Správneho súdneho poriadku, ustanovenia § 441 Správneho súdneho poriadku a ustanovenia § 453 Správneho súdneho poriadku a postupom podľa ustanovenia § 455 Správneho súdneho poriadku bez nariadenia pojednávania, keď deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli súdu a na webovom sídle kasačného súdu (www.nsud.sk) podľa ustanovenia § 137 ods. 4 Správneho súdneho poriadku v spojení s ustanovením § 452 ods. 1 Správneho súdneho poriadku, po neverejnej porade senátu (ustanovenie § 137 ods. 1 Správneho súdneho poriadku v spojení s ustanovením § 452 ods. 1 Správneho súdneho poriadku) dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná.

V.

Právny názor kasačného súdu

54. Predmetom konania pred kasačným súdom je rozhodnutie o kasačnej sťažnosti žalovaného orgánu verejnej správy podanej proti rozhodnutiu správneho súdu, ktorým správny súd zrušil podľa ustanovenia § 191 ods. 1 písm. c/ Správneho súdneho poriadku rozhodnutie riaditeľa Úradu hraničnej a cudzineckej polície Prezídia Policajného zboru z 10. augusta 2015 č. p. KM-OLVS-62/2015/OPK, ktorým riaditeľ Úradu hraničnej a cudzineckej polície Prezídia Policajného zboru (ďalej aj ako „žalovaný orgán verejnej správy“) zamietol odvolanie účastníka správneho konania (žalobcu v konaní pred správnym súdom) a potvrdil personálny rozkaz riaditeľa Riaditeľstva hraničnej a cudzineckej polície Bratislava Úradu hraničnej a cudzineckej polície Prezídia policajného zboru z 27. apríla 2015 č. 158, ktorým riaditeľ Riaditeľstva hraničnej a cudzineckej polície Bratislava Úradu hraničnej a cudzineckej polície Prezídia policajného zboru uvoľnil podľa ustanovenia § 191 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. dňom 30. apríla 2015 A. M. S. O.u (žalobcu v konaní pred správnym súdom) zo služobného pomeru v štátnej službe príslušníka Policajného zboru.

55. Kasačný súd vyhodnotil rozsah a dôvody kasačnej sťažnosti žalovaného orgánu verejnej správy vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu po tom, ako sa oboznámil s obsahom pripojeného administratívneho a predloženého súdneho spisu a s prihliadnutím na ustanovenie § 461 Správneho súdneho poriadku dospel k záveru, že nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v dôvodoch napadnutého rozhodnutia, ktoré vytvárajú dostatočné východiská pre vyslovenie výroku rozhodnutia správneho súdu. S týmito sa kasačný súd stotožňuje v celom rozsahu.

56. Podľa ustanovenia § 191 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z. z. ak policajt písomne oznámi, že žiadosť o uvoľnenie zo služobného pomeru berie späť, skôr ako je o nej rozhodnuté, a príslušný nadriadený so späťvzatím tejto žiadosti súhlasí, konanie o uvoľnení sa tým bez ďalšieho opatrenia končí.

57. Úlohou kasačného súdu v prejednávanej veci je posúdiť právnu otázku výkladu ustanovenia § 191 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z. z., konkrétne, či pod pojmom „rozhodnuté“ o žiadosti o uvoľnenie zo služobného pomeru je potrebné rozumieť okamih vydania rozhodnutia o žiadosti o uvoľnenie zo služobného pomeru - personálneho rozkazu (ktoré ešte nenadobudlo právoplatnosť), alebo až okamih nadobudnutia právoplatnosti vydaného rozhodnutia - personálneho rozkazu.

58. K uvedenému kasačný súd konštatuje, že predmetná právna otázka bola už vyriešená iným senátom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3 Sžo 37/2012), s ktorým riešením sa kasačný súd plne stotožňuje a naň poukazuje. Z právneho názoru obsiahnutého v citovanom rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vychádzal v prejednávanej veci aj správny súd pri svojom rozhodovaní. Aj podľa názoru kasačného súdu pokiaľ o žiadosti žiadateľa o uvoľnenie zo služobného pomeru (žalobcu v konaní pred správnym súdom) nebolo právoplatne rozhodnuté, žiadateľ ňou môže disponovať a zobrať ju späť i v štádiu odvolacieho správneho konania. Konštitutívne účinky rozhodnutia orgánu verejnej správy nastávajú vždy až jeho právoplatnosťou, ktorý moment fixuje právne vzťahy vyplývajúce zo služobného pomeru a neumožňuje vykonávať žiadne zmeny.

59. Ak žalovaný orgán verejnej správy poukazuje na ďalšie skutočnosti (ukončenie služobného pomeru bolo zo strany žalobcu dlhodobo plánované, žalobcovi bola udelená odmena vo výške 700,- eur, žalobca nepodal sťažnosť podľa ustanovenia § 48 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z.), ktorými odôvodňuje, že k podaniu žiadosti o uvoľnenie zo služobného pomeru došlo dobrovoľne a bez nátlaku na žalobcu, k tomu kasačný súd poznamenáva, že tieto námietky žalovaného orgánu verejnej správy sú vo vzťahu k zistenému nezákonnému postupu orgánov verejnej správy bez významu a nie sú spôsobilé vyvrátiť právny názor správneho súdu, podľa ktorého nezákonný postup oboch orgánov verejnej správy má za následok nezákonnosť samotného rozhodnutia žalovaného orgánu verejnej správy.

60. Na základe vyššie uvedeného námietky žalovaného orgánu verejnej správy v podanej kasačnej sťažnosti, ktoré vo svojej podstate smerovali najmä k výkladu pojmu „rozhodnuté“ v ustanovení § 191 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z. z., vyhodnotil kasačný súd ako nedôvodné a preto kasačný súd kasačnú sťažnosť žalovaného orgánu verejnej správy proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 08. novembra 2016 č. k. 5 S 251/2015-138 podľa ustanovenia § 461 Správneho súdneho poriadku ako nedôvodnú zamietol.

61. O nároku na náhradu trov kasačného konania rozhodol kasačný súd tak, že žalobcovi ktorý mal v konaní o kasačnej sťažnosti úspech, priznal nárok na úplnú náhradu trov kasačného konania voči žalovanému orgánu verejnej správy (ustanovenie § 467 ods. 1 Správneho súdneho poriadku v spojení s ustanovením § 167 ods. 1 Správneho súdneho poriadku). Žalovanému orgánu verejnej správy kasačný súd nárok na náhradu trov kasačného konania nepriznal, keďže nebol úspešný a ani to nemožno spravodlivo požadovať (ustanovenie § 467 ods. 1 Správneho súdneho poriadku v spojení s ustanovením § 168 Správneho súdneho poriadku).

62. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9

zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.